

offentlig brug afgiver en så helt igennem misvisende erklæring. Jeg er blevet gjort opmærksom på, at det fra dommerkortoret er oplyst til justitsministeriet, at der i 1953 skal have været 419 civile sager, hvortil kommer 36 sager indleveret til berømmelse inden årets udgang. Disse sager, der blev berammet i løbet af december til foretagelse i januar d. å., blev efter dommerens ordre — i modsætning til tidligere praksis ved embedet her — forsynet med løbenumre for 1954. Hvad angår kørepenge til Ribe, skal jeg oplyse, at der kun holdes ret een gang om måneden dér. Dette vil sige, at kørepenge, der medgår hertil, i eet år kun andrager, hvad der hver måned anvendes til kørsel mellem Rødding og Toftlund.

Med hensyn til dommer Friis Jespersens udtalelser om befolkningens indstilling til sammenlægningen vil jeg først henvise til den på mødet i Toftlund den 4. januar d. å. vedtagne protestadresse til regering og folketing. På dette møde var som tidligere oplyst samtlige sogneråd i retskredsen, samtlige afdelinger af DAF, samtlige landbo- og husmandsforeninger, erhvervsorganisationer og lokale amtsrådsmedlemmer repræsenteret. Der var enstemmig tilslutning til protesten. På baggrund heraf må dommerens udtalelser ikke blot siges at være besynderlige, men også urigtige. Jeg skal citere en udtalelse fra en sognerådsformand, hvem jeg forelagde dommerens bemærkninger. Vedkommende svarede: „Dommerens udtalelser tyder på, at han ikke forstår retskredsens befolkning og dens tarv.“

Sognerådsformanden i Brøns har fortalt mig, at kort tid før deputationen, der havde foretræde for folketingsudvalget, skulle rejse til København, blev sognerådsfor-

mændene i Brøns, Rejsby, Hviding og Roager sogne ringet op af sognefoged A. Møller, Hviding, der meddelte, at han fra dommerkortoret i Rødding havde modtaget opfordring til at søge at formå de fornævnte sogneråd til straks at sende en skrivelse til folketingsudvalget om, at de pågældende sogne under alle omstændigheder ønskede at blive lagt ind under Ribe retskreds. Disse skrivelser skulle helst være udvalget i hænde, inden deputationen kom. Såvidt vides, er det dommerfuldmægtigen, der har opfordret sognefogeden til at foretage den nævnte henvendelse, men det må vel formodes, at han ikke har handlet på egen hånd. Næstformanden i Brøns sogneråd, der var medlem af deputationen, oplyste jo overfor udvalget, at justitsministeren uberettiget havde taget Brøns sogneråd til indtægt for, at de vestlige sogne ønskede at komme til Ribe. Når der overhovedet var fremsat udtalelser fra de pågældende sogneråd, der kunne tydes i denne retning, skyldes det, at der fra embedsmænds side var sagt til sognerådene, at det var endelig afgjort, at de to dommerembeder skulle sammenlægges.

Befolkningen her er fuldtud klar over, hvem der har interesse i sammenlægningen af de to embeder, samt over de metoder, der bringes i anvendelse for at fremme planen.

Befolkningen sætter imidlertid sin lid til, at folketinget er opmærksom på de særlige forhold, der hersker i grænselandet, samt at man vil yde den beskyttelse overfor administrative overgreb.

Jeg henviser iøvrigt til vedlagte udtalelser fra sognerådsformand Sandholdt, Bevtoft, og sognerådsformand og amtsrådsmedlem M. Thyssen, Vodder, Tønder amt.

I ærbødighed

Navn
sognerådsformand.